

SÓGOR

Meghíztál, amióta nem láttalak, sógor.
Halkan, szerényen élsz, de a sorsod jól megyen.
Vírág, terített asztal, poharainkban óbor . . .
A szép életre iszunk, csak rosszabb ne legyen.

Alusznak gyermekeid, azok a jótanulók, sógor.
Asszonyod dolgoz, melenget a boldog nagy család.
Híveid nincsenek, de olyan sincs, aki rád orrol,
nem dühítnék kudarcok, s meg nem kezdett csaták.

Az emberek (a rosszak) hadd tépjék egymást, sógor!
Itt fény van, kint rekedt a lárma, a szitók.
Ha feljajdul valaki, vagy rossz hírt hallani olykor,
a zavaró rádiót bölcsen elnémítod.

Na ég veled, megyek, nekem ez sok a jóból!
Kint hóvihar van, remélem, nem hoztam be sarat.
Ne kísérsz ki, mert, isten ments, még náthás leszel, sógor.
Sirass csak, veszett farkast, selyemdunnád alatt.

Várkonyi Nagy Béla

NYERSMÉRLEG

Az ifjúság töből lemetszett
friss hajtásai hova lettek?
Maradt-e még utánam lábnyom
a fű-belepte vadcsapáson?

Sok szűzföldem fekszik töretlen,
felszántott tarlóm bevetetlen,
gyümölcsök terhét állva hagytam,
hogy aszalódjanak a Napban.

A kóbor évek eltemettek,
de vágyak téptek bennem rendet,
s vezettek egyre biztosabban
a rám mért sok halálkanyarban.

A fákat néztem, s megtanultam,
hogy szélkopasztva, lombjahunltan
sem halsz bele, ha kitelelnek
a rügyfakasztó életnedvek.

Ezért fogyasztom, míg csak élek
nap-szórta készletét a fénynek,
mely gondban, kínban, förtelemben
acél-fürdővel edzi testem!

Hiszek — ilyen a csillagképem —
az emberben! s az — emberségben,
a jóra-szomjas akaratban,
hiszek az épülő hidakban;

a gépmonstrumban, mit az ember
maga ruház fel értelemmel —
mindenben, ami fölemelhet,
s tágabb kilátót nyújt a szemnek . . .

S kutatom csillapíthatatlan
nagy szomjúsággal önmagamban,
mi csillag-távolból is gyógyít —
a teljesség dimenzióit.

*A kóbor évek elszaladtak:
itthon nyesek idillt magamnak,
mint sorsát lelkesen betöltő
jól-rosszul adminisztrált költő.*

*Nem tépek nyíló rózsaszálat
az egocentrikus halálnak,
hogy felköszöntsem jó előre! —
Lesz bőven részem még belőle . . .*

*Öregszem? . . . Ez se romlást érlel:
társulnom kell az örökléttel,
s fekszem majd befalazva szépen
egy csillag sokszög-börtönében.*

Gábor Zoltán

KUBIKOSOK

*Lapát földdel mérik a percet,
talicskán tolják óráikat.*

*Függőlegesek és vízszintesek
szabályai közt, barna-nagy
mozdulatuk feszül.
Szélfúttá arcuk ráncai akár az árkok.
Vállukon napszitta ing,
s a szemöldökre húzott kalap alól,
megméri a felhők egyensúlyát.*

*Délben kimért harapással esznek,
s a megszegett kenyér ízében
felötlenek az elhagyott faluk.*

*Horizontjuk, akár az ólom,
talpuk alatt fakadó víz,
egyszál pallón tolják óráikat,
csak néha szólnak, agyagba ragadt a gondjuk.*

*Éjjelük,
akár a vas,
eldől!*

*S álmukban megnyúlt gerinccel
fönt állnak a gáton, de verítékükkel
ott élnek ők,
mindig ott élnek
az iramló vizek hullámaiban.*